

VÖRÖS ISTVÁN

Testgyakorlás

*Apró, döglött állatok hevernek
egy sokáig élő nem vett lemez
tokja mellett, az ágytakarón.
Mintha kifeslett cérnaszálak lennének.
De vannak lábaik, van csápjuk,
és összekunkorodnak,
mintha képtelen kínokat álltak
volna ki, amikor elpusztultak.
Gyorsan a tenyerembe söpröm
és kiviszem őket a fürdőszobai
szemétre. A kezemre folyékony
szappant fröccsentek, megnyitom
a csapot. Aztán mintha a víz
vinne, együtt zuhanunk
a lefolyón és az emeleteken
át egy másik világba. Épp most
haladunk el a metróalagút
mellett, vissza kéne fordulni,
nem cseréltem lemezt, de a lefolyón
nem hallatszik be a zene. Óriás
százlábúak örködnek az emeleteken,
melyek mellett a zuhanás liftje
– egyre lassulva – elvisz. Megállunk,
egy zsákká hízott bolha lép be, biccent.
Fölnyúl és a fülke fölött elvágja a tartókötelet.
Fölfelé vagy lefelé, kérdi. Vállat
vonok. Embertestű madár száll
be harmadiknak. A mellettünk
elsuhanó giliszta óriás törzse odébb löki
a kabint, bebullunk egy kavics belsejébe.
Az atomok rácsa, azt ígérik,
holnap lekerül az ablakról.*

*Várakozás közben kibámulok a semmire.
Az angyal már odaát van, és jókedvűen,
mintegy testgyakorlásként,
röpköd. Körülötte csillagfürt ing,
és kardvirág subint el mellette.
Beszakad a bent és kiömlik a kint.
Sosem engednek innen már tovább.*

A disznó lovasa

*A hiúság mázsás malacán lovagolok.
Végigvágatunk a körfolyosón,
a liftben alig tud nyugton
megállni, szuszog, a lábát
emelgeti, aztán rohanunk
a villamos után, bár szégyenlem
ezt a sietséget. A kirakatok
üvegében nevetséges látvány
tükröződik. Egy vörös bundás
állatot valaki nyereg nélkül
ül meg. Zakót és kalapot visel.
Villamosra szálllok,
a malac szalad a kocsi után,
kerek orrát jóformán
az ütközőhöz nyomja. Úgy
tesz, mintha nekem
engedelmeskedne. Nem
szálllok le a végállomásig,
hátha lemarad, de a lépcsőre
föllépve vár. Jól utaztál, kérdezi.
Le kell törjek a gondolataimból, hogy ki-
egy-e őket tenyeremből, mint a kockacukrot.
Nem akarsz átváltozni, kérdem.
A fejét ingatja. Nézz körül,
van aki kutyán, van aki macskán,
van aki halon lovagol.*

*Egy kapuhoz érünk, ami az út
fölött ível át. Ezt a kaput csak
neked falzták be. Leugrom, mielőtt
átsüvitenénk a téglafalon, meghemperedek
az utcai szemétkben, széltolvadt
cukordarab keveredik a hajamba.
Még mindig potyognak a téglák,
bár a kapu eltűnt.
Akár be is léphetnék rajta.*

A cselló belsejében

Hol van az ország egyetlen macskakölcsönzője? Erre K. József, múzeumi kiségitő egy reggel szinte megvilágosodásszerű élességgel döbrent rá. A szobája keleti fekvésű volt, este nem húzta be a függönyt, szerette, ha a szemközti házban levő sörreklám szívverése sötétzöld vért lök a szobájába.

Anélkül, hogy a szüleinek egy szót szólt volna, kiosont a lakásból. Borotvátlanul, kialvatlanul, a nadrágot is csak a pizsamára húzva föl. A vonaton majd alszom, gondolta. Nem jött azonban álom a szemére. Forgolódott az ablaknak dőlve, ásítózott, mint egy macska.

Feketevárnál föladta a kísérletezést. Az aktatáskájából papírokat húzott elő, a zsebében kotorászott. Egy fésű, egy őszről maradt, összeszáradt gesztenye, egy olló. Ezt kereste. Villámgyorsan munkához fogott. Előbb egy ülő cicát vágott ki, majd egy nyújtózkodót, aztán egy alvót. Ez sem segített.

Volt még egy óra érkezésig. Már csak bambán bámult ki az ablakon a nagy tóra, és félt, hogy megint cserbenhagyja a megérzése. Sőt, most úgy érezte, hogy feltétlen így kell lennie, hogy nem is lehet másként.

Amikor leszállt a jónevű fürdőhelyen, mégis visszatért a magabiztossága. Elhatározta, hogy hazardítozni fog.

Az állomás épülete előtt egy rendőr álldigált. Kapitány úr, mondta neki, a macskakölcsönzőt keresem.

A rendőr barátságatlan arca földerült. Harap utca három, mondta, itt egyenesen föl a szőlőknek, egész a római útig, aztán balra a második utca. Egy régi villa rögtön a sarkon.

K. József megrökönyödve állt. Nem kutya kéne, mondta, hanem macska.

A rendőr, mint mindig, ha nem veszik komolyan, amit mond, megmérge-sedett. Értem én. Menjen, amíg el nem kérem az iratait.

K. zavarba jött, udvariasan köszönte az eligazítást, már indult is a hegynek fölfelé.

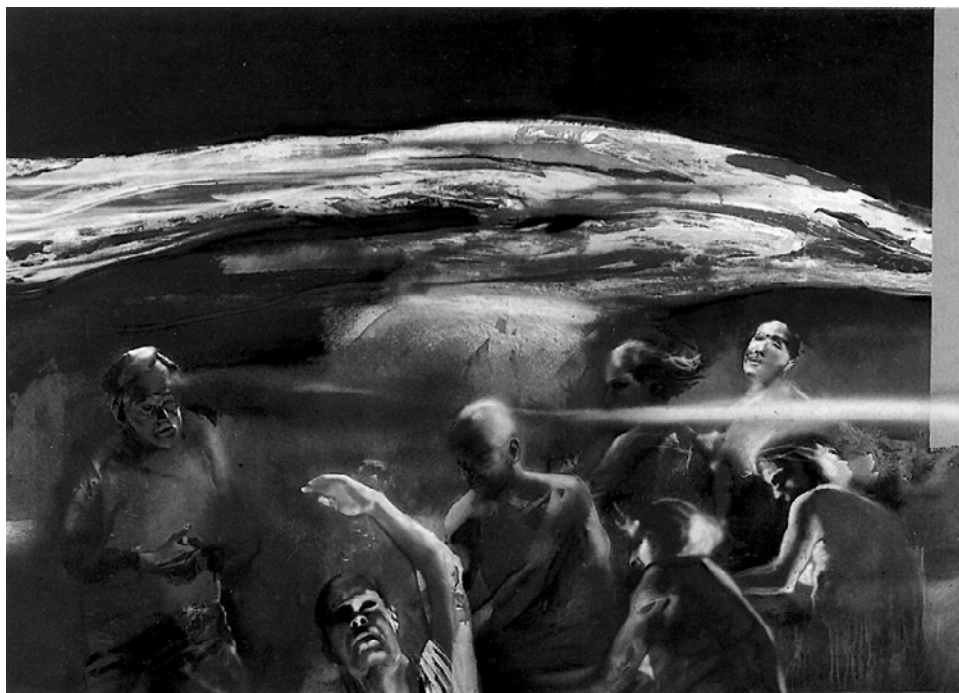
De a rendőr még utána kiabált. Hóbortos nagyon az öregasszony, ne lepődjön meg.

Mikor K. József a villa elé ért, inába szállt a bátorsága. A ház első ránézésre lakatlannak látszott, névtábla se volt kitéve a kapura, de a lépcső alatti kutya-házból mintha szuszogás hallatszott volna.

Mibe keveredtem már megint, gondolta. Úgy szorongott, mintha bezárták volna egy cselló belsejébe, amin valaki most készül első leckéjét venni.

Itt egyáltalán nincsenek is macskák, mondta és belerúgott a vaskapuba, ami tehetetlenül kinyílt.

Nekem nincs is macskára szükségem, mondta. Várt még egy pillanatot, hogy belépjen, vagy elmeneküljön.

KÉRI LÁSZLÓ: TŰZTÁNC